

TEĎ MÁM NOVOU, BOŽÍ RODINU

Nedávno byl ve sboru ve Vrbně pod Pradědem pokřtěn teprve třiačtyřicetiletý Ondřej Hoško. Ondrovi přejeme, aby našel v nové rodině to, co tolik hledal, a na modlitbách ho klademe do Boží náruče.

Pro čtenáře Adventu jsme Ondrovi položili několik otázek.

Ondro, narodil ses v nevěřící rodině, ale i přesto jsi slyšel někdy slovo Bůh nebo alespoň náznak toho, že je i nějaká víra?

V dnešní době je ateismus hojně rozšířený. Komunismus ho u mých rodičů jen utvrdil, oni této ideologii slepě věřili. Myslím, že moji rodiče a jejich rodiče v Boha nevěřili vůbec. Babička mi jednou říkala, že za komunizmu byla jen práce a na víru nebyl čas. U nás se vždycky žil konzumní život. Zabíjačky, pilo se, kouřilo...

Takže si myslíš, že vaše rodina byla nevěřící kvůli komunizmu?

Oni vlastně o víře neměli ani ponětí, neměli ji kde hledat, nikdo jim ji nepředal, neměli tradici, myšlenky...

Kdy jsi začal sám uvažovat o myšlence soužití s Bohem?

Já si myslím, že jsem tomu byl otevřený vždycky, ale první, co mi dalo takový impulz, bylo, když jsem se poprvé zamiloval. To mi bylo asi patnáct. Byl jsem toho plný, strašně šťastný. Pocity byly pro mě vždycky důležité. A to bylo právě období, kdy jsem si uvědomil, že je na světě něco víc než tohle všechno. Tak jsem začal hledat, až mi Bůh do cesty poslal adventisty. Teď jsem přesvědčen, že jsem objevil pravdu v tom nejužším slova smyslu.

To jsi byl ještě poměrně dost mladý, takže jsi zřejmě nedodržel žádné zásady a určitě jsi chodil s kamarády na různé akce, nebo ne?

Měl jsem kámoše, se kterým jsme se společnosti stranili až do osmnácti, než on přešel na jinou školu. Takže do těch osmnácti jsme byli „hodní kluci“. Snažili jsme se být slušní, mít normální zábavu, ale potom kamarád odešel na školu a vím, že tam začal kouřit trávu a došlo to až ke mně. V těch osmnácti jsme se poprvé opili a mně se to zalíbilo, jako asi každému. To poblouznění mi vydrželo asi čtyři roky, než jsem se toho dokázal zbavit, ale ten mezičás byl takový, že jsem zkoušel všechno. Pít, kouřit trávu, hříbečky (lysohlávky)... Zajímavé bylo, že to na mě nikdy moc nepůsobilo. S těmi hříbečky mám takovou historku, že se mi kámoš potom v noci ztratil, a když viděl, že ho hledám, tak se mi schovával. Pak z něj dokonce vylezlo, že mě chtěl třeba i zabít... Prostě takové věci. Nejhorší na tom bylo, že asi tak na dvě hodiny přestal mluvit, tak mi vše psal na papír. Jsou to zkušenosti, ale dál jsem nikdy nešel, i když někteří kámoši zkoušeli i tvrdé drogy.

Nelákalo tě to alespoň jednou zkusit?

Znamenalo to daleko větší riziko než případnou zábavu, takže rozum v těchto případech zvláště. Ta závislost u mě nebyla až tak velká. Třeba jsem kouřil trávu, ale většinou sám, protože jsem byl většinou takový, dá se říct, osamocený.

Osamocený, jak to myslíš?

Když jsi v dnešní době duchovní, tak tě prostě společnost nebere. Jezdil jsem třeba na koncerty, ale byl jsem pořád sám. Prostě jsem cítil, že k nikomu nepatřím, takže jsem vlastně poznal nějaké přátele až teď. Ti začali rozumět tomu, co jsem chtěl. Myslím, že pokud člověk nepřemýšlí nad tím, jaký má život smysl, tak si nemůže s tím druhým rozumět. On žije jinak, žije tím, co mu společnost dává.

Jak ses seznámil s adventisty?

Měl jsem problémy se žaludkem a navštívil mě Petr Hoff – kolportér. Pozval jsem ho na návštěvu, slovo dalo slovo a bylo to. Po pravdě řečeno jsem sice k Bohu volal už předtím, ale teprve teď jsem si o tom mohl s někým popovídat. Na základě tohoto rozhovoru vznikla touha proniknout do křesťanství hlouběji. Já se totiž ničemu nebráním.

Dnes mají lidé vůči všemu předsudky, ale já si všechno prostuduji a udělám si závěr sám. A vlastně závěr je, že jsem se rozhodl nechat se pokřtít.

Co pro tebe bylo rozhodující k tomu, aby ses nechal pokřtít?

Jak jsem začal poznávat lidi z církve, to prostě bylo úžasný. Začal jsem poznávat Boha, začal jsem s ním žít a to bylo asi ono. Dřív jsem měl strašně rád hudbu, dalo by se říct, že jsem na ní byl závislý. Ztotožňoval jsem se s životní ideou mých oblíbených umělců a to mě vlastně izolovalo od sebe samého, protože jsem ztratil vlastní osobnost. Teprve víra mě od tohoto dokázala osvobodit. Došel jsem k závěru, že mě Bůh miluje, a proto se nechám pokřtít, protože vím, že to se mnou myslí dobře. Teď mám novou, Boží rodinu. Táhne za jeden provaz, máme stejný zákon, směr i stejný cíl a to je pro mě strašně důležité.

Co - Kongres mládeže
Českého sdružení CASD
Kdy - 5.-12. srpen 2012
Kde - Železnice u Jičína

Co tě čeká, pokud skočíš:
Slyšet - rozumět - prožít
Tradiční i netradiční sportovní aktivity
Společné chvály
Odpočinek

Informace o ON-AIR naleznete
na www.mladez.net/on-air
Hlaste se od 1. března!
Kapacita omezená!

Chtěl bys něco vzkázat svým spoluvěřícím?

Určitě. Chtěl bych říct, že svět se mění každým dnem. Hlavně metody zla se mění. Nesmíme přestat bojovat a nikdy se za žádných okolností přizpůsobovat světu. I malý krok za hranice Božího slova nás může stát život. Klid a mír je klam

v každé podobě. Opravdu nastane až na nové zemi. Prosím vás o modlitby za mocnější vylití Ducha na Boží lid. Setkávejte se častěji, každou volnou chvíli se věnujte svým bratrům a sestrám. Není nic důležitějšího než stálá přítomnost Boha v našich srdcích. Milost Pána Ježíše stále s vámi.

JAK MŮŽEME BÝT VE TVÉM KRÁLOVSTVÍ? (INTERVIEW S JEŽÍŠEM)

Rok 2011 přinesl kuriózní moment, kdy se do řízení o registraci mezi církví a náboženské společnosti v České republice dostala církev, která vyznává „posvátný nápoj z chmelového extraktu a ječného sladu, do kterého Stvořitel vtiskl kousek své bytosti... Členové se scházejí jednou týdně a popíjejí božský nápoj, který nejvíce uklidňuje tělo i mysl člověka... Tato církev má cíl stát se první státem oficiálně uznanou pivní církví, která má potenci stát se církví s největším počtem věřících!“¹ Ač se zjevně jedná o recesi, lidé se ptají, co mají dělat, aby se mohli stát členy.²

Členství v registrovaných církvích lze získat na základě kritérií, která obvykle odpovídají náboženskému přesvědčení té či oné skupiny. I v Ježíšově době měli Židé jasné mantinely, kdo k nim patřil a kdo ne. Přesto si kladli otázku: Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?³ Možná i dnes je

někdo členem církve, a přesto nemá vnitřní jistotu, jestli je na Boží straně nebo Bůh na jeho. Napadlo vás už někdy se na to Ježíše zeptat? Co by na to odpověděl? Ježíš sice chodil pravidelně do shromáždění, ale ve svých promluvách se spíše než na náboženskou obec soustředil na „Boží království“.⁴ Říkal, že ho nelze nalézt na určitém místě, aby se dalo říci, že je zde nebo tam. Učil lidi, že už je tady⁵ a že do něj může patřit kdokoli, nejen členové tehdejší církve (tj. židé).⁶

Ježíši, může být zachráněn opravdu kdokoli?

Mnozí se budou snažit vejít, ale nebudou schopni.⁷ Na konci budou někteří lidé nemile překvapeni zjištěním, že nikdy nebyli součástí Božího království, ačkoliv splňovali kritéria své náboženské obce, byli přesvědčeni, že Boží království patří jim, a dokonce si na něj dělali nárok.⁸

¹ http://cs.wikipedia.org/wiki/Seznam_c%C3%ADrkv%C3%AD_a_n%C3%A1bo%C5%BEensk%C3%BDch_spole%C4%8Dnost%C3%AD_v_%C4%8Cesku

² <http://cs-cz.facebook.com/pages/Pivn%C3%AD-c%C3%ADrkev/156365114376433>

³ L 10,25; 18,18.

⁴ Termín království se v Matoušově podání vyskytuje 47krát a v Lukášově podání 43krát.

⁵ L 17,20.21.

⁶ Viz článek „Zachráněn může být kdokoli“.

⁷ Viz L 13,24–30.

⁸ Viz L 16,16; 20,13.14.

Na jednom soukromém sobotním agapé Ježíš pozoruje snobské manýry věřících a poté říká staršímu sboru, který ho pozval: *Když pořádáš takové agapé, nezvi ty, ke kterým máš blízko – bratry, sestry ani přátele nebo movitější známé, oni tě pak také pozvou a budou se snažit, aby ti nezůstali nic dlužní. Když připravuješ podobné pohoštění, pozvi raději sociální případy, bezdomovce, vozíčkáře nebo jinak handicapované. Oni ti to totiž nemají jak vrátit a zpět to dostaneš leda až při vzkříšení.* Na to se po chvíli rozpačitého ticha ozval jeden z hostů a říká: Stejně jsou na tom nejlépe ti, kteří budou jít v Božím království. Jinými slovy: Víš, Ježíši, je sice fajn, že máš sociální citění a snažíš se myslet na všechny ty, které jsi zmiňoval, ale vždyť nakonec přece jen záleží na těch spasených, kteří jednou budou stolovat s Bohem (a to jsme přece my, ne?). Tak proč zvat odepsané, kteří se do Božího království stejně nedostanou? *Na velkou hostinu bylo pozváno mnohem víc lidí než sem. Když už bylo vše přichystáno a všichni pozvaní dostali e-mail s datem a místem konání, začaly přicházet omluvné SMS: „Je mi líto, nemohu přijít, naše firma dostala velkou zakázku a musíme se na ni jet podívat. Sorry.“ Nebo další: „To je fakt škoda, v tu dobu zrovna máme s kolegy v plánu vyzkoušet nového firemního bavoráka, je to špicovní auto, nevěřil bys tomu. Příště určitě dorazím, počítej se mnou.“ A další? „Jééé, to je nešťastné datum, jsme zrovna na svatební cestě, ale vyříd' všem, že je pozdravujeme.“*

Dokážete si představit, jak hostiteli bylo a jak ho to nahněvalo. Poslal najatého číšníka do parku, do čtvrti pro sociálně slabé, do ústavů, do azylového domu, aby přivedl všechny ty, o kterých jsem se už zmiňoval. Číšník se vrátil a říká: Stalo se, jak jste si přál. V sále jsou ještě volná místa. Hostitel na to odpoví: Tak ještě prosím jdi do ulic a vezmi to také okolo zahrádek a přinut' lidi, ať přijdou, ať se sál naplní. Vážení a milí, řeknu vám jedno: Nikdo z těch, kteří byli zvaní namou hostinu, se mnou nakonec jíst nebude.⁹

Ježíši, až tak? Opravdu nikdo z těch, kteří jsou „pozvani“ tam nakonec nebude? Neříkal jsi to trošku v afektu? Nechtěl bys to teď uvést na pravou míru?

Ne, nechtěl. Na hostinu (do Božího království) se lidé dostanou jediné přese mě a já jsem přišel hledat a zachránit ty, kteří jsou ztraceni.¹⁰ Dám příklad. Dva lidé jdou do sboru na modlitební chvílku. Jeden je zbožný věřící, zná Boha, žije podle poznané pravdy a je na to právem hrdý. Druhý je vyloučený odpadlík, lhal, kradl, podvedl svou ženu, opustil ji i děti a vždycky se z toho uměl vymluvit a tvářit se, jako by všechno bylo v pořádku. Teď bylo na něj podáno trestní oznámení a ještě dostal rakovinu. A tak jde na modlitební, protože má slabou chvílku. A kdo ví, jestli to není přetvářka.

Zbožný věřící se modlí: Bože, jsem ti vděčný za to, že jsi nám zjevil svou pravdu a že se podle ní můžeme řídit. Skrze svou prorokyni jsi nám zjevil zdravotní poselství, abychom si zachovali dobré zdraví. Tvůj zákon nás chrání, abychom byli bez úhony a nemusel ses za nás stydět jako za některé jiné lidi, kteří dělají jen ostudu, nebudu jmenovat. Děkuji za to, že můžeme bez překážek světit sobotu a podporovat církev. Věříme, že nám budeš žehnat i nadále, skrze drahé zásluhy Pána Ježíše, amen.

Po chvíli ticha, když už má modlitební skončit, ozývá se onen odpadlík, který je ostatním jen kamenem úrazu. Teď, když je mu zle, má slzy na krajíčku: Bože, uvědomuji si, že jsem zašel moc daleko a že už nemám nárok za tebou jít, přesto tě prosím, můžeš se ještě nade mnou smilovat a odpustit mi mé hříchy?

Kdo z těch dvou odchází ze sboru jako ten, kdo vstoupil do Božího království a patří do něj?¹¹

Ježíši, to nemyslíš vážně. Přece nesmeteš ze stolu všechno to dobro, co zbožní věřící dělají! Nechali se pokřtít, drží se biblické věrouky, podporují církev a misii, modlí se a žijí podle zásad, světi sobotu, dávají desátky, nejedí nečisté maso, nekouří, nepijí a mohli bychom pokračovat dál!

To jsem nikdy neřekl. Vážím si toho a moc rád bych s nimi jedl u jednoho stolu. Ale když nechtějí... Jak to, že to nechtějí? Vždyť se tolik snaží. Vybavujete si, co se dělo s oblíbeným poslušným synem, když táta připravil velkolepou uvítací ceremonii pro svého hýřivého syna, který se vrátil domů s prosíkem a slzami v očích? Proč se jako jediný nechtěl účastnit jeho hostiny? No jo, on

⁹ Viz L 14,12–24.

¹⁰ Viz L 19,10.

¹¹ Podle L 18,10–14.

nechtěl, protože mu to přišlo nespravedlivé a neférové. A pak, měl na svého bratra spadeno a můžeme říci, že i právem. Jeho případ je něco jiného. To by se nikomu z nás nelíbilo. Dřel, jak mohl, a odměnu pak dostal někdo jiný. Kolikrát s ním chtěl táta jíst, jenže jemu to připadalo zbytečné. A pak, měl plno práce a nechtěl marnit časa peníze jako jeho bratr...¹²

Ježíši, to máme snad začít vědomě hřešit, abychom mohli být s tebou? Vždyť ty ses přátelil s pěknou sebrankou, kdo ví, kde všude jsi s nimi byl a jedl, až to lidi ve sboru pohoršuje.¹³

Moc dobře víte, proč jsem to dělal. Andělé mají obrovskou radost nad jedním hříšníkem, který se nachází v bezvýhodné situaci a nemůže si sám pomoci, šel do sebe a lituje svého starého způsobu života, prostě touží po změně.¹⁴ V nebi je větší radost nad jedním hříšníkem, který se nevymlouvá a na nic si nehraje, jen v lítosti volá k Bohu o pomoc, než nad devadesátí devíti, kteří jsou v pohodě a nic je netrápí.¹⁵

Ty si nepřejesh, abychom zachovávali tvá přikázání, abychom milovali Boha a své bližní?

Určitě přeju, ale jinak, v srdci, ne podle lidských tradic a vlastních představ. Co říká příběh o milosrdném Samaritánovi?¹⁶ Ve vodě se topí Vláda. Okolo jede místní pastor, který má za to, že zachovává přikázání lásky, ale v tuto chvíli nemá energii na to, aby skákal do vody. Kolportér nabízí knihy o víře, nemá čas, protože by neuživil rodinu. Čtrnáctiletý Róm skáče pro Vládu, vytahuje ho a oživuje pomocí umělého dýchání, s jehož technikou se seznámil ve škole při návštěvě instruktorů Červeného kříže.¹⁷ Kdo je komu příkladem?

Co když si neuvědomujeme, že děláme něco špatného?

Jste zbožní navenek, a co se děje uvnitř, to moc nevnímáte. Jednáte sice korektně, ale v nitru je samolibost a sobectví. Máte své zásady, podle kterých se řídíte, ale

férovost a dětinská oddanost k Bohu schází. Myslíte si, že církev má zvláštní poslání hlásat trojandělské poselství, a proto by se pomoc chudým měla přenechat Armádě spásy. Čím se liší církev od jiných podniků, když většinu peněz spotřebuje sama pro sebe? Finančně podporujete misijní projekty církve, ale zaměstnance ve své firmě oškubáváte. Vaše zbožnost je fajn, ale nezapomínejte, že když mi neotevřete svá srdce, minula se účinkem.¹⁸ Myslíte, že si Usama Bin Ládín zasloužil smrt? Když nebudete litovat svých zlých činů, podobný ortel čeká nakonec i vás.¹⁹

Přivádíme lidi do církve...

Bůh nestvořil člověka na výrobním pásu, stejně tak ani duchovní obrácení nelze redukovat metodami pásové výroby. Přivádět lidi do církve a získávat učedníky pro Ježíše není jedno a totéž. Být členem církve a patřit do Božího království mohou být dvě odlišné věci. Součástí Božího království se nestává ten, kdo přijal správné názory a snaží se chovat lépe, ale ten, kdo připustí, že s ním není něco v pořádku a že potřebuje změnu, kterou mohu udělat jen já. Přijmout věrouku, změnit své zvyky, to se dá i bez niterné změny, k tomu mě nepotřebujete. Žena hříšnice (L 7), posedlý démon (L 8), marnotratný syn (L 15), malomocný (L 17), celník v chrámě (L 18), Zacheus (L 19), zločinec na kříži (L 23) – to jsou moji lidé. Káli se ze svých hříchů, umožnili mi dotknout se jich a změnit je. Volám ke změně životního nasměrování ty, kteří vědí, že s nimi něco není v pořádku, ne ty, kteří si myslí, že jsou bez problémů a v pohodě.²⁰ Boží království je mezi vámi. Chcete-li už teď zažívat Boží přítomnost a mocné působení, odhodte masku a číňte pokání...

Otázka k zamyslení: Jaký je základní předpoklad pro vstup do Božího království a jakou roli v tom hraje církev?

PETR ČINČALA

¹² Podle L 15,11–32.

¹³ Viz L 15,2.

¹⁴ Viz L 15,10.

¹⁵ Viz L 15,7.

¹⁶ Viz L 10,25–37.

¹⁷ http://zpravy.idnes.cz/za-zachranu-ditete-dostal-sosku-andela-dhh-domaci.aspx?c=A071213_092531_domaci_itu

¹⁸ Viz L 11,39–42.

¹⁹ Viz L 13,1–5.

²⁰ Viz L 5,32.

INRI road

ZVOU NA KONFERENCI

sobota

31.3.

2012

Křesťan a vliv médií

KÁZÁNÍ

Ing.
**Mikuláš
Pavlík**
B.Th., M.A.

PŘEDNÁŠKA

PhDr.
Jiří Bauer
Závislosti

PŘEDNÁŠKA

PhDr.
Josef Slowík
Ph.D.
Jak nás média
formují...

PaDr.
Petr Vaďura
Veřejnoprávní
médiá a
křesťanská zvěst

DÁLE...

WORKSHOPY

PANELOVÁ
DISKUZE

INFORMACE

Začátek v 10:00
(předpokládaný
konec v 18:00)
V modlitebně
církve Slovo života,
Nové sady 37,
Brno-Střed.

KONTAKT

Více informací na
amicus.casd.cz
nebo
www.inriroad.cz,
případně telefon
775 789 009

PŘEDNÁŠKA